

Sley POHJANMAA & SAKSA

**Katsauksia taakse, eteen, alas ja
ylös**

Alusta alkaen Jeesuksen jäljissä

1/2026

SLEY
SUOMEN LUTERILAINEN
EVANKELIUMIYHDISTYS

Sleyn piirityöntekijöiden ja Saksan lähetin tukirengaslehti

Etelä-Pohjanmaan piiri

Piirivastaava **Ari Juupaluoma**

p. 044 282 4564, s-posti: ari.juupaluoma@sley.fi,

osoite: Sley Etelä-Pohjanmaan toimisto, Kalevankatu 3, 2 krs., 60100 Seinäjoki

Keski-Pohjanmaan piiri

Piirivastaava **Johannes Häkämies**

p. 050 3212938, s-posti: johannes.hakamies@sley.fi

osoite: Armon Kappeli, Kaarlelan katu 4, 67100 Kokkola

Pohjois-Suomen piiri

Palkkiotoiminen työntekijä (Sleyn messuvuorot Kellonkartanossa)

Tuomas Lukkaroinen

p. 040 702 7702, s-posti: tuomas.lukkaroinen@sley.fi,

osoite: Orsitie 1 D 17, 90240 Oulu

Saksa

Lähetystyöntekijä **Pasi Palmu**

p. +358 40 734 0760, s-posti: pasi.palmu@sley.fi,

osoite: Niedersachsenstr. 4, 21435 Stelle, GERMANY

Taitto: Tuomas Lukkaroinen

Kannen kuvat: Johannes Häkämies

Painatus: Forsberg 2026

Sley POHJANMAA & SAKSA

On yhä hämärää

Opiskelujeni alkuvuosina kokoonnuimme iltaisin parin kaverin kanssa pohdiskelemaan ja väittelemään. Yhden tausta oli lestadiolainen, yhden körttiläinen ja minä olin palavasieluisen evankelinen. Eri liikkeiden laulut kuuluivat repertuaariimme. Minä yhtä aikaa inhosin ja rakastin körttien virsiä. Rakastin, koska niissä elettiin niin väkevästi ainoan tarpeellisen kaipauksessa. Inhosin, koska palavasieluisena evankelisena en voinut ymmärtää, miksi annettua lahjaa ei saanut omistaa.

Yksi rakkaista inhokeistani oli *Koska valaissee kointähtönen*. Vuosien varrella olen oppinut, että vaikka joku sanoisi jonkin asian epäselvästi, hän voi silti uskoa oikein. Ihmisen tunteiden sanoittaminen uskonasioissa on hankalaa. Ei vähintään siksi, koska tunteet ovat todellisia ja moni luulee, että uskossa on kyse ennen kaikkea sisäisestä todellisuudestamme. Eräs kohuraamatuntutkija piti meille jotakin luentoa ja oikein pillastui omista puheistaan, kun hän sanoi, ettei teologisen tutkimuksen tehtävä ole kertoa, mikä on totuus – sitä kun ei kuulemma voi tietää. Olin ja olen eri mieltä. Jos jotakuta kiinnostaa miksi, annan vinkin: Joh. 14:6.

Mutta kointähtösen kaipaaminen ei ole hyllyä kristillisyyttä. Kun maailma on sumuinen, tajuaa, että vain Jumala voi antaa uuden päivän. Mitä enemmän tulee vuosia mittariin, sitä kirkkaammin tajuaa, että tämä koskee koko elämää. Hämärää on, jos ei kointähti loista. Sitä tähteä en sytytä minä etkä sinä eikä Donald Trump.

Tämän lehden ilmestyminen osuu pääsiäisai-kaan. Siihenkin sopii Koska valaissee kointähtönen. Sen alakuloista sävelmää olisivat voineet hyräillä ne naiset, jotka anivarhain sapatin mentyä kiirehtivät Jeesuksen haudalle. On yhä hämärää.

Mutta ei ollut kauan. Sama vastustamaton voima, joka maailman alussa sanoi: Tuloon valo, oli jo lausunut mahtikäskynsä ja herättänyt Herran kuoleman unesta. Jos kukaan ihminen ei sytytäkään yhtään tähteä, niin ei kukaan meistä myöskään niitä sammuta. Ja huomatkaa: Nyt kyse ei ole sisimpämme tuntemuksista. Jos tähti loistaa tai peräti aurinko tanssii, niin kuin pääsiäisaamuna sen sanotaan tekevän, sille en voi mitään. Ei, vaikka kuinka synkkämielinen olisin. Tämä taitaa nyt olla sitä evankelisuutta.

Ehdotan Ristin ja ylösnousemuksen pääsiäisen reseptiksi tällaista: Omassa sisimmässä asukoon kaipaus ja syvä tietoisuus kaikinpuolisesta mahdottomuudestamme. Mutta ei saa sulkea silmiä näkemästä päivänseelää Pelastuksen aurinkoa, joka on noussut tämän pimeän maailman ylle sitä varten, ettei kukaan jäisi pimeyteen. Malakian kirja ja samalla Vanha testamentti päättyy valloittaviin kuviin, joista yksi on tämä: ”Mutta teille, jotka pelkäätte minun nimeäni, on nouseva pelastuksen aurinko, ja te parannutte sen siipien alla. Te astutte ulos, hypitte riemusta kuin vasikat laitumella.”

Jeesuksestahan tässä puhutaan. Jää hänen haltuunsa, sinä kalliisti lunastettu!

Pasi Palmu

Sielunhoitajan vastaanotolla

Iloinen eläkeläinen

Jouko-pappi, Jyväskylä, heikkinen.jouko@kase.fi

Olen ollut kymmenen vuotta eläkkeellä. Tämä ajanjakso on ollut matka. Ei niinkään vaikea kuin vähitäinen irrottautuminen rakkaasta kutsumuksesta pienen seurakunnan pappina. Matkalla olen usein muistellut monia henkilöitä ja tapahtumia. Eläkeläisen työ on muistamista. Aluksi halusin vaikuttaa joihinkin asioihin ja antaa ohjeitakin työni jatkajille. Vähitellen etäisyys kasvoi, ja iloitsin joistakin tehtävistä, joissa sain toimia pappina. Anitta-vaimo välillä tosin huomautti: muistatko, että sinä olet jo eläkkeellä. Huomautus sai minut puolustautumaan: kyllä pappeus jatkuu, niin kuin tekeekin.

Nyt olemme mukana Lutherin kirkon toiminnassa Jyväskylässä. Anitta laulaa ”iloisten laulajien kuorossa”, ja minä olen tyytyväinen osaani: olen luvannut pitää veteliläisen Irmeli Savolaisen kanssa pyhäkouluu muutaman kerran vuodessa.

Mikä on kymmenen vuoden pituisen eläkejakson sisin olemus? Ymmärrän, että kyse on luopumisesta. Otteen irrottaminen työstä ja vastuusta on työlästä. Onneksi luopumisen ymmärtäminen uskon valossa auttaa tulemaan iloiseksi eläkeläiseksi.

Opettelen vanhurskauttamisoppia. Ymmärrän uskon valossa, että luopumisessa on kyse vanhurskauttamisopin harjoitukseen panemisesta. Jumalan yhteyteen pääsy on helppo lausua sanoin: yksin uskosta, Kristuksen tähden. Tällainen passiivinen kelvollisuus on ihmiselle vierasta. Haluamme tehdä jotakin saadaksemme palkkion. Varsinkin silloin, kun elämässä on koetelemuksia ja kriisejä, ponnistelemme kaikin voimin, että tilanne korjaantuisi ja päämäärä saavutettaisiin. Armosta, ilman tekoja saatu hyvä osa on aina ajankohtaista. Siksi eläkepapinkin hyvään

osaan kuuluu sanan mietiskely ja ehtoollispöytä.

Vanhurskauttamisopin sovellutus kuuluu näin: kaikki hyvä on Jumalalta. Hän antaa ajallisen hyvän isällisessä hyvydessään. Kun luotan yksin Jumalaan, tästä seuraa tunnustus: kutsumukseni ja työni, perheeni ja elämäni on Jumalan omaa, ja olen saanut siitä iloa ja käyttää tietyn ajan.

Luther löytää Jumalanäidin, Marian, esikuvasta mallin, jonka mukaan kristityn tulee suhtautua ajallisiin lahjoihin. On eri asia tunnustaa lahja hyväksi ja oikeaksi ja toinen asia vaatia sitä omakseen. Meille riittää, kun tunnustamme hyvän ja oikean. Minun ei tarvitse kieltää työvuosien hyvyttä ja terveyden tärkeyttä, vaan luopua omistavasta ja kieroutuneesta tavasta kiinnittyä niihin. Minun ei tule perustaa elämäni työvuosien saavutuksiin ja hyviin asioihin, vaan riippua yksin Jumalan hyvydestä ja nähdä ne hänen lahjoinaan.

Elämän tunnustaminen Jumalan lahjaksi johtaa kiitollisuuteen. Vaimoni Anitan kanssa olemme nimenneet eläkkeen maksupäivän kiitospäiväksi. Ihmettelemme, miten Jumala on siunannut työvuotemme niin, että niistä on kertynyt tuloja myös ”iloiisiin eläkepäiviin”. Tähän hyvään osaan kuuluu myös kysymys, olenko jakanut hyvää osastani muille.

Luopuminen antaa tilaa uudelle. Elämässä on sääntö, jonka Jeesus osoitti seuraajiensa tieksi. Antamalla pois saan itekin, ja jos en anna, en ole saanut vielä itsekään. Hengelliseen elämään kuuluu antaminen, sillä ilman sitä tyydymme liian vähään ja toistamme vain vanhaa. Jumalan erikoinen tapaa antaa hyvyttä herättää toivon: hän antaa työvuosien aktiivisen elä-

mänjakson jotakin uutta. En voi saada sitä, ellen siirry edellisestä kaudesta uuteen vaiheeseen, ei vain muodollisesti vaan muutoksen sisäistäen.

Hyvän kärsivällinen odotus. Helposti eläkeläisen pienimuotoisesta ja säännöllisestä elämästä tulee yksitoikkoista. Siksi oman paikan ja tarkoituksen etsiminen on tärkeä uudessakin vaiheessa. Tässä vaaditaan kärsivällisyyttä. Siitä muistuttaa myös Lutherille tärkeä mystikko Johannes Tauler. Hän kannustaa odottamaan uuden syntymistä: ”Pysy ilman epäilyä paikoillasi; pimeyden jälkeen tulee valoisa päivä, auringon loiste!”

Jumalan sana vaikuttaa kaiken hyvän. On kiusallista huomata, kuinka helposti mieli jää kiinni ikäviin asioihin ja uutisiin eikä tavoita hyvien asioiden merkitystä. Yksi hyvä neuvo huoliin on sanoissa: Isän haltuun, jäämme hänen hoitoonsa ja johdatukseensa. Yksin Jumalaan turvautuminen on ainoa teko, jonka kristityn tulee tehdä pelkojen keskellä. Tästä hyvästä ohjeesta voi tulla huomaamatta vaatimus. Tällöin unohtuu, että Jumalan haltuun jääminen ja kaiken jättäminen hänen siunaukseensa on sanan omistamista. Jumalan sana on siitä ihmeellinen, että Jumala antaa siinä itsensä. Kristus ja sielu tulevat yhdeksi, ja syntinen saa omakseen kaikki Sanan ominaisuudet, myös vahvan turvan. Näin monista asioista huolta kantava eläkeläinen saa uskon valon, joka auttaa näkemään, että Jumala pitää huolen kaikesta.

”Iloinen eläkeläinen”. Olen kuunnellut aamun varhaisina hetkinä Bachin kantaattia Minulla on kylliksi (BWV 82). Sen sanat perustuvat Simeonin kiitoslauluun (Luuk. 2:29–32). Bach kuvaa koskettavasti kantaatissa Simeonin kaipausta ajallisesta elämästä taivaan lepoon. Uskon, että juuri tämä odotus tekee minusta ja kaikista kristityistä iloisin, olipa vuosia jäljellä miten paljon tahansa. Linaan muutamia kohtia kantaatin sanoista:

Minulla on nyt kylliksi.

Olen ottanut käsivarsilleni ilon vallassa

Vapahtajan, hurskaiden toivon.

Minulla on nyt kylliksi.

Olen nähnyt hänet.

Uskossa olen painanut hänet sydäntäni vasten.

Nyt iloiten toivon vain,

että jo tänään saisin erota tästä maailmasta.

Nukahtakaa, väsyneet silmäni,

sulkeutukaa tyynesti ja autuaasti!

”Maailma! En enää viivy täällä.

Minulla ei ole mitään yhteistä kanssasi.

Mikään ei enää kelpaa sielulleni.”

... Täällä minun pitää elää kurjuudessa,

mutta siellä, siellä perillä tunnen

suloista rauhaa ja hiljaista lepoa.

Nuo sanat ovat uskovan puhetta itselleen viimeisen lähdön hetkellä. Elämässä koetut lähtemiset, kuten työuran päätös, valmistavat kuoleman hetkeen. Kristittynä toivon kuoleman hetken tapahtuvan samalla tavalla kuin Simeon sen koki. Iloitsen kuolemasta ja olen valmis lähtemään täältä, monessa mielessä hyvästä Jumalan luomasta maailmasta ja elämästä. Olen nähnyt pelastuksen Jeesuksessa ja saanut hänet omistaa. Tämä usko tekee minusta pyhiinvaeltajan, joka haluaa nähdä omin silmin Jumalan ja hänen rakkautensa, jota hän on toteuttanut elämäni aikana. Lähtemisen toivossa on toinenkin syy: lopulta pääsen vapaaksi lukuisista langenneen maailman kärsimyksistä, joista sairaudet ja niiden uhka ovat osa.

Emme tiedä, milloin Simeonin lähdön aika koitti. Emme tiedä, kuluiko vuosia vain tuliko lähdön hetki pian. Sen voimme päätellä, että hän eli viimeiset päivänsä ennen kaivattua lähtöä ”iloisena eläkeläisenä.” Simeon on tässä hyvä esikuva minulle ja kaikille.

Tuttu kasvo

Tällä palstalla esittäytyy joku henkilö, joka on saattanut tulla tutuksi Sley'n tapahtumissa maakunnassamme. Tai sitten vähän kauempaa!

Hanna Suopajärvi

Kuka olet, mistä tulet ja miten aikasi kuluu?

Olen Hanna Suopajärvi Lapualta. Työpäiväni vietän luukiolaisten parissa, kun opetan heille biologiaa ja maantiedettä ja olen muutenkin läsnä heidän koulujassaan.

Mitä harrastat?

Tällä hetkellä harrastan lukemista, käsitöitä ja musiikkia. Luettavana on koko ajan jotakin, joko tietotai kaunokirjallisuutta. Juuri nyt yöpöydällä on Siina Taulamon muistelmateos *Vie sinne mun kaihoni* opettajavuosista Itä-Karjalassa. Kansalaisopistossa käyn harrastamassa kankaankudontaa ja omatoimisesti kudon puikoilla erilaisia neuleita. Ajoittain teen jotakin myös monilla muilla käsityötekniikoilla. Laulan Seinäjoen Hyvän Paimenen kappelin yhteydessä toimivassa Kappelin kannel -musiikkiryhmässä.

Miten olet mukana seurakunnan toiminnassa?

Kappelin kanteleessa laulamisen lisäksi toimin Hyvän Paimenen kappelin vapaaehtoiskanttorina ja koululaisiltojen toisena vetäjänä. Lapualla olen mukana Sley'n Hellanmaan osaston toiminnassa. Harvakseltaan osallistun Lapuan tuomiokirkkoseurakunnan toimintaan.

Mikä on saanut sinut mukaan hengelliseen toimintaan?

Minua on viety pienestä pitäen seurakunnan ja Sley'n tilaisuuksiin. Yläasteiässä ennen rippikoulua en aina ollut kovin innokas lähtemään perheen kanssa esimerkiksi kirkkoon, mutta ripari oli käännekohta. Siellä ennestään tutut uskonasiat avautuivat ihan uudesta näkökulmasta ja tulivat oma-kohtaisiksi. Riparilla "kiltti tyttö" tajusi olevansa syntinen ihminen, joka ei selviä ilman Jeesusta. Tuo oivallus on edelleen totta elämässäni: ilman Jeesusta kaikki olisi vain tässä näkyvässä maailmassa, jossa ihmiselämä kestää hetken. Vapahtajan kanssa syntisellä on toivo päästä ikuisen elämään. Minun on vaikea nähdä, miten ilman tätä toivoa edes jotenkin kestäisin oman elämän murheita ja maailman myllerrystä.

Onko mielessäsi jokin raamatunkohta tai hengellinen löytö, jonka haluaisit jakaa lukijoiden kanssa?

Mielessäni on soinnut katkelma Pekka Simojoen laulusta Viimeinen näytös:

Veljet, nostakaa päänne ja rohkeina seiskää uskoen ja uskaltuen.

Vapauden päivän Hän lupasi meille. Herramme on uskollinen.

Itsessämme emme useinkaan ole rohkeita, mutta hyvä Herramme on luvannut olla kanssamme joka päivä.

Hän kantaa meitä kaikissa vaiheissa. Vapauden päivän aamu koittaa kerran.

Katsauksia taakse, eteen, alas ja ylös

Tämän tukirengaslehtemme lisäksi laadin vuorollani tekstin Hampurin yhteistyöseurakuntiemme seurakuntalehden persialaisille sivuille. Kirjoitan juttuni saksaksi ja sitten käänän sen tekoälyllä farsiksi ja katson, mitä tuli. Tässä viimeisin tekstini, jonka käänsin Copilot-ohjelmalla suomeksi. Aikaa meni sekunti, ja aika hyvältä suomelta näyttää, vai mitä?

Rakkaat ystävät,

Tämä seurakuntakirje kantaa nimeä Blickpunkt. Vuodenvaihte on meille kaikille eräänlainen ”katseenkääntämisen paikka”, mutta minulle (Pasi) se oli erityinen siksi, että kolmen vuoden lähetyskausi päättyi vuoden lopussa. Sellaisessa tilanteessa ihminen katsoo mielellään ympärilleen.

Katse taakse

Lähetysaarnajalla on tukijansa. Minun tapauksessani he ovat suurelta osin Suomessa, kun taas pastori Christianin työtä tuetaan Amerikasta. Lähetystyöntekijälle nämä yhteydet merkitsevät paljon enemmän kuin vain taloudellista tukea. Kyse on vastavuoroisesta suhteesta – todiste siitä, että kotimaan kristityt luottavat tekemiseemme. Heille on tärkeää, että myös persialaiset oppivat tuntemaan Jeesuksen Kristuksen.

Tietysti nämä ystävät haluavat joskus tavata lähettinsä henkilökohtaisesti. Siksi vietin viime vuoden lopussa lähes kolme kuukautta Suomessa ja rohkaistuini kovasti siitä, kuinka suurella mielenkiinnolla ihmiset kuuntelivat uutisia työalueeltamme. Persialaisilla on nyt enemmän

ihmisiä, jotka rukoilevat heidän puolestaan! Olen kiitollinen myös rakkaalle kollegalleni, joka piti kaikki persiankieliset jumalanpalvelukset minun kotimaanjaksoni aikana.

Joku kysyi minulta, kadunko koskaan sitä, että lähdin kotimaasta ja muutin ulkomaille. Periaatteeni on tuntee oloni kotoiseksi siellä missä olen. Mutta täytyy myöntää, että jäähyväiset ovat aina vaikeita. Silloin muistan, että useimmat seurakuntamme jäsenistä eivät koskaan voi matkustaa takaisin kotimaahansa. Apostoli kirjoittaa: *”Minä unhotan sen, mikä on takana-päin, ja kurottaudun sitä kohti, mikä on edessä, ja riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on kutsunut taivaallisella kutsullaan Kristuksessa Jeesuksessa.”* (Fil. 3:13)

Hampurissa toimii ehkä 15 persialaiskristittyjen ryhmää. Iloitsen kaikista heistä, samalla kun itse haluamme opettaa selkeästi luterilaisen tunnustuksen mukaan.

Katse eteenpäin

Tulevaisuus on tuntematon, mutta sen ei pitäisi olla kristitylle niin pelottavaa: sama Jumala, joka oli eilen ja on tänään, odottaa meitä jo huomispäivässä. Minulla on edessäni nyt kahden vuoden jakso. Kuinka pitkään vielä jäisin, jos saisin itse päättää? Lähetyssaarnaajan tehtävä on tehdä itsensä tarpeettomaksi. Pastorin Christianin kanssa näemme siitä jo hyviä merkkejä: persialaiset kasvavat uskossa ja muutamilla nuorilla miehillä on kutsumus tulla pastoriksi tai diakoniksi. Lähetyssaarnaajan tulee ymmärtää, että kun paikalliset voivat ottaa työn vastuulleen, on meidän aikamme pakata laukut. Näin teki myös suuri apostoli: *“Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen,*

joka voi rakentaa teitä ja antaa perinnön kaikkien pyhitettyjen joukossa.” (Apt. 20:32)

Katse alas

Kirjoitan näitä rivejä aikana, joka on persialaisille vaikea ja kivulias. Viikko sitten Hampurissa oli suuri mielenosoitus. Pastorien ei tulisi sekaantua politiikkaan, ja silti osallistuimme siihen pastori Tiewsin kanssa. Kaikki seurakuntalaisemme ymmärtävät varmasti, miksi olimme siellä: Me vaadimme uskonnonvapautta ja omantunnonvapautta. Olemme järkyttyneitä siitä, että Iranin hallinto ampuu ja teloittaa omia aseettomia kansalaisiaan. Apostoli kirjoittaa: *“Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa.”* (Room. 12:15)

Helmikuun 13.–15. järjestimme Luther-kaupunki Wittenbergissä ensimmäisen kokoontumisen, johon oli kutsuttu väkeä kaikista SELK:n seurakunnista, joissa tehdään persialaistyötä. Kutsuun vastattiin mukavasti. Meidän hampurilaisten lisäksi kokemuksia jakamassa ja innostumassa oli edustajia Berliinistä, Braunschweigista, Dresdenistä, Hannoverista ja Wolfsburgista. Leipzigilaisia ja joitakin muita emme vielä saaneet liikkeelle, mutta tarkoitus on jatkaa näitä ensi vuonna.

Katse ylös

Kun minun täytyy kuvata työtäni, aloitan usein tällä lauseella: Ihmiselle tämä työ on liian vaikea. Ajattelen vain, miten vaivalloista on saarnata vieraalla kielellä tai ylipäättään hoitaa asioita. Olemme pohjoismaisen kulttuurin lapsia emmekä koskaan täysin voi ymmärtää Lähi-idästä tulevan ihmisen ajattelutapaa. Miksi siis jatkaa?

Olen työskennellyt pastorina 27 vuotta. Siihen mennessä olen oppinut, että hengellinen työ on aina Jumalan työtä. Voimme pitää hienoja puheita, suunnitella upeita toimintamuotoja tai

kirjoittaa koskettavia seurakuntakirjeitä, mutta ilman Pyhää Henkeä kaikki työmme olisi täysin turhaa. Ja päinvastoin: joskus voin vain vaieta ja ihmetellä, kuinka hyvä Paimen tekee työnsä meidän huonoudestamme huolimatta – ja meidän kauttamme. Siksi onkin hyvä, että tämä työ on ihmiselle liian vaikea, *”jotta kävisi toteen, niin kuin on kirjoitettu Jer. 9:22–23: ’Joka kerskaa, kerskatkoon Herrasta!’”* (1. Kor. 1:31)

Jumalan haltuun!

Pastori Pasi Palmu ja pastori Christian Tiews

Johannekselta

Ohtakaran miestenpäiville miehiä saapui läheltä ja kaukaa helmikuun alussa.

Takaisin Saksaan

Vuosi 2026 alkoi sään osalta poikkeuksellisesti. 5. tammikuuta saavuin Saksaan ja ihastelin Travemünden satamassa jouluis-ta näkymää. Kauneuden kääntöpuoli oli se, että junat eivät kulke-neet, koulut olivat kiinni ja sairaalat täyttyivät luunmurtumapotilaista. Haavoittuvaisia ovat yhteiskuntamme, kun jotakin erikoista tapahtuu.

Tammikuussa sadat tuhannet iranilaiset läh-tivät kaduille. Viimeinen pisara oli köyhän kansan ulottumattomiin karanneet hinnat. Pohjasyys on kuitenkin tyytymättömyys kan-saa sortavaan hallintokoneistoon, mikä näkyy siinäkin, että islamin tunnuksin koristellun lipun sijasta mielenosoituksissa näkee yksin-omaan perinteistä leijonalippua. Nykyhallinto osoittikin luonteensa tukahduttamalla sää-limättä kaikki mielenilmaukset. Virallisesti puhutaan alle 10.000 kuolleesta, mutta joi-denkin lähteiden mukaan surmattuja on jopa 40.000. Vahingoittuneita on satoja tuhansia.

Kun kansannousu oli kukistettu, ulkomailla asuvat iranilaiset nousivat vaiennettujen maanmiestensä ääneksi. Hampurissa 17.1. järjestettyyn mielenosoitukseen osallistui n. 15.000 henkeä. Kuukautta myöhemmin Münchenissä kokoontui jopa yli kymmenkertainen määrä kuulemaan vuonna 1979 vallasta syöstyn shaahin pojan Reza Pahlavin puhetta. Mielenpiteet Pahlavin dynastias- ta vaihtelevat rajusti. Myös se osasi sortaa oppositiota. Monet kriitikotkin ovat kuitenkin sitä mieltä, että islamilaisen tasavallan jälkeinen Iran tarvitsee kokoavan hahmon johtamaan maata demokratiaan. Helppoja ratkaisuja iranilaisille ei ole tarjolla.

*"Iloitkaa iloitsevien kanssa ja itke-
kää itkevien kanssa"* (Room. 12:15). Työtoverini kanssa tulimme siihen tulokseen, että vaikka emme pappeina voi osallistua poliittiseen toimintaan, meidän on pakko osoittaa, että elämme seurakun- tamme rinnalla heidän tuskassaan. Tammikuun viimeisenä tiistai-iltana järjestettiin rukouspalvelus Iranin kansan puolesta. Kirkkoon oli rakennettu surualettari, jossa oli mielenosoituksissa surmattu- jen kuvia ja lyhyet tiedot heistä.

Mukavampia tilanteita oli tammikuun alkuun ajoittunut piispa Hans-Jörg Voigtin vierailu Hampurin Zion-seurakunnassamme. Piispa saarnasi rohkaisevasti ja oli hyvin kiinnostunut siitä, miten Saksan itsenäisen evankelisluterilaisen kirkon suurta persiankielistä jäsenistöä tulevaisuudessa hoidetaan. Rukouksemme on, että mm. nämä kuvassa olevat veljet ovat osavastaus piispan kysymykseen.

Hauskasti tavoitteemme persialaisviikonlopun osalta kasvoi koko ajan kunnianhimoisemmaksi. Liikkeelle lähdettiin työnimellä Perserfreizeit in Wittenberg, jonka voisi kääntää kotoisasti persialaisten leiriksi. Sitten aloimme jo puhua seminaarista ja lopulta konferenssista. Nauroin Christian Tiewsin kanssa, että ensi vuonna tämä on sitten varmaan jo Gipfel, huippukokous!

Työtä riittää: Samoihin aikoihin, kun kirkkovuodessa elettiin laskiaista ja tuhkakeskiviikkoa ja käytiin kohti paastoa, alkoi islamissa pyhä paastokausi ramadan. Kauppiaskin on huomannut markkinaraon.

Ei lähettikään koko ajan töitä tee. Maaliskuun alkuun osui mukava vierailu, kun vanha ystäväni pakeni 60-vuotissynttäreitään ulkomaille saakka. Musiikkimies Jumalan armosta oli ensi kertaa Hampurissa ja halusi nähdä Beatles-Platzin. Näiltä main vielä varsin tuntematon brittiyhtye nimittäin ponnisti maailmanmaineeseen. No, tunteita koskettavia ovat karhupoi-
kien laulut, mutta kyllä Raimon viisuissa on kestävämpi klangi.

Alusta alkaen Jeesuksen jäljissä

Ari Juupaluoma, Sleyen Etelä-Pohjanmaan piirivastaava

Koko Raamattu kertoo meille Jeesuksesta, joka on Messias eli Kristus. Kun luemme Raamattua, alusta alkaen me saamme kulkea Jeesuksen jäljissä. Näistä askelmerkeistä ja pysähdyspaikoista seuraavaksi muutamia, jotka löytyvät Raamatun alkusivuilta.

Aivan alussa Jumala teki kaiken (1.Moos.1:1). Sana alku ei ole pelkkä ajanmääre. Tämän sanan paikalla voimme ajatella myös esikoista. Esikoisessa Jumala loi taivaan ja maan! Kuka on Jumalan esikoinen? Hän on Jumalan ainosyntyinen Poika, joka on syntynyt Isästä iankaikkisuudessa ja tässä ajassa neitsyt Mariasta. Jeesuksesta on siis kysymys!

Näillä samoilla jäljillä liikkuu apostoli Paavali, kun hän opettaa kolossalaisille Kristusta ja hänen työnsä (Kol.1:14–17).

“Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja maan päällä on, näkyvät ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkea, ja hänessä pysyy kaikki voimassa.”

Yksi Kolmiyhteinen Jumala ilmaisee itsensä kaikessa luomistyössään. Isä lähettää Sanansa (Joh.1: 1–3) ja hänen Henkensä liikkuu vetten päällä (1.Moos.1:2). Monikkomuoto Jumalan päätöksessä *“Tehkäämme ihminen kuvaksemme”* (1.Moos.1:26) kertoo sekin Kolmiyhteisen Jumalan toiminnasta. Siinäkin on Jeesus mukana!

Työviikko takana

Jumalan luomistyö kesti kuusi päivää. Sitten tuli seitsemäs päivä, jolloin Jumala lepäsi kaikesta työstänsä (1.Moos.2:1–3). Oliko luomistyö niin raskasta, että Jumala väsyi ja siksi piti pitää lepopäivä? Seitsemäs päivä lepopäivänä ei ole merkki voimien keräämisen tarpeesta, vaan se on merkki työviikon päättymisestä. Kaikki tuli niin valmiiksi, että sitä ei tarvitse enää täydentää.

Sapatin lepo ja rauha on aina merkki Jumalan työn loppuun saattamisesta. Samoin kuin luomistyö päättyi lepopäivään, niin myös Jumalan Pojan lunastustyö päättyi siihen, että Jeesus kaiken tehneen ja kärsineen lepäsi seitsemännen päivän haudassa. Kun se päivä meni ohi, hän heräsi kuolleista ja nousi ylös. Silloin alkoi uusi aika ja siitä päivästä tuli tämän uuden ajan merkki (Luuk.23:54–24:7).

Elämme nyt Pyhän Hengen työn keskellä armon ajassa. Tämäkin työviikko tulee päättymään sapatin lepoon, kun Herran Henki saa työnsä valmiiksi. *“Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva.”* (Hepr.4:9)

Uusi Aadam ja morsian

Jumalan teki ensimmäisen ihmisen maan tomusta. Aadamilla oli syvä yhteys maan kanssa. (1.Moos.2:7) Maasta tullut Aadam lankesi syntiin, siksi hänen kohtalokseen tuli vaipua takaisin maahan (1.Moos.3:19). Toivon ja tulevaisuuden tähden tarvittiin uusi ja parempi Aadam. Hän tuli

taivaasta, että hänellä olisi valta nostaa ylös kaikki maahan hajotetut Aadamin lapset. Jälleen huomaamme, että hän on Jeesus!

“Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa” **“Ensimmäinen ihminen oli maasta, maallinen, toinen ihminen on taivaasta.”** (1.Kor.15:21–22,47)

Aadamin ei ollut hyvä olla yksin. Siksi Jumala antoi Aadamille avun tekemällä hänen kylkiluustaan Eevan. (1.Moos.2:20–22). Aadamin morsiamen alkuperä oli kaikkein lähinnä Aadamin sydäntä. Siltä paikalta otettua Eevaa Adam katsoi rakastaen ja tunnustaen heidän vahvaa yhteen kuuluvuutta (1.Moos.2:23).

Herra Jeesus on hankkinut itselleen morsiamen verensä voimalla ja hinnalla. Hänen kirkkonsa on hänen rakas morsiamensa. Kun Herrä Jeesus oli nukkunut kuoleman uneen ristille naulattuna, hänen kylkensä puhkaistiin (Joh.19:32–35). Siitä kyljestä virtasi Kristuksen morsiamen alkulähde, joka elämän virtana synnytti Kristuksen kirkon ja seurakunnan.

Jeesus antoi pois Henkensä ja hänen kyljestään vuoti verta ja vettä. Uskomme ja ymmärrämme, että Pyhä Henki evankeliumin sanassa yhdessä ehtoollisen ja kasteen sakramenttien kanssa todistavat Jeesuksen rakkaudesta hänen kirkkoonsa kohtaan. *“Sillä kolme on, jotka todistavat: Henki ja vesi ja veri, ja ne kolme pitävät yhtä.”* (1.Joh.5:7–8)

Suuret odotukset

Vaikka Adam ja Eeva lankesivat syntiin, heitä ei jätetty ilman toivoa paremmasta. Jumala antoi lupauksen Messiaasta eli Kristuksesta, joka tulee ja polkee rikki käärmeen pään (1.Moos.3:15). Eevasta alkaen alkoi odotus, jossa kyseltiin tämän “vaimon siemenen” ilmaantumisen aikaa ja paikkaa. Lukemattomat sukupolvet ihmettelivät, miten

voi syntyä sellainen jälkeläinen, jonka alkuperä on jokaisesta miehestä riippumaton.

Eeva luuli, että jo hänen esikoisensa on se Herra, joka sovittaa synnit. Eeva pettyi katkerasti. Hänen poikansa ei ollut käärmeen pään rikki polkija. Mutta sitten tuli lopulta vaimo, joka ei miehestä mitään tiennyt. Hänen esikoisensa päätti pitkään jatkuneen odotuksen ja voitti pahoin purtuna synnin, kuoleman ja kaiken pahan vallan. Saamme iloiten tunnustaa, että hänen nimensä on Jeesus! (Luuk.1:30–35)

Aadamin ja Eevan poika Kain surmasi veljensä Aabelin. Kain oli katkera, koska hänen oman mielensä mukaan annettu uhri ei kelvannut Jumalalle. Ymmärtämättä sitä, että oikeaa uhria ei voi itse päättää, Kain vaati saada hyvitystä kaikesta. Oman veljen hengen riistäminen ei tuottanut Kainille katkeruuden poistavaa korvausta, mutta jätti jälkeensä kipeän mielen.

Korvaus kaikesta

Myös Aabelin veri vaati oikeudenmukaista hyvitystä, niin kuin kaikista rikkomuksista toisiamme vastaa hyvitys on saatava (1.Moos.4:10). Oikeudenmukaisen hyvityksen määrä on kuitenkin niin valtava, että paraskin yritys sen summan antamiseksi jää pelkäksi aikomukseksi. Siksi hyvitys on hoidettava toisella tavalla. Se on annettava oikean ja riittävän uhrin muodossa, jossa aivan viaton suostuu kärsimään ja maksamaan kaiken.

Herra Jeesus on kaiken kärsinyt ja maksanut. Hän on kuollut viattomana, että sylliset saisivat rauhan kaikista teoistansa. Hänen ansiostaan meillä on vapaa pääsy sisälle kaikkein pyhimpään Herran huoneessa ja Jumalan valtakunnassa. Saamme uskoa omaksemme syntien anteeksiantamisen ja iankaikkisen elämän, koska Jeesuksen veri puhuu puolestamme parempaa kuin Aabelin veri. (Hepr.12:24)

Tukirenkaista ja taloudesta

Uskolliset ystävät ovat taloutemme selkäranka

Sley saa jatkuvasti olla kiitollinen vapaaehtoisien kannatuksen hienoisesta kasvusta. Koska kuukausikannatuksen seuraaminen laaha aina väkisinkin perässä ja vuosi on vasta alussa, tarkastelen nyt viime vuoden tulosta. Mutta ensin joku sana koko talon tilanteesta.

Tasapainossa oleva ulkolähetys

Sleyn lähetysten taloustilanne on jo pitkään ollut kutakuinkin tasapainossa. Tosin testamenttitulojen puutuminen viime vuonna näkyi lovena tuloksessa, mutta tämä tulomuoto yleensä tasapainottuu pidemmällä aikavälillä. Näyttääkin siltä, että kuluvaa vuotta helpottaa tällaisen lahjoituksen kirjautuminen. Huolimatta kirkollisesta ristiaallokosta useimmat tukijaseurakuntamme ovat jatkaneet entiseen tapaan ulkolähetyksemme ystävinä. Kiitän kaikista niistä seurakuntien työntekijöistä ja vastuunkantajista, jotka luottavat tekemäämme työhön ja haluavat itsekin rakentaa Raamatun perustalle. Maailman täytyy saada kuulla Kristuksesta ainoana tienä elävän Jumalan yhteyteen. Kotimaan kaudella tapasin monia heistä ja iloitsin näistä kohtaamisista.

Kotimaan työn monet purot

Kotimaan työemme puolestaan on vuosikymmenestä toiseen ollut taloudellisesti miinusmerkkistä. Jatkuva työ messuyhteisöjen omavaraisuuden saavuttamiseksi tuottaa kyllä jo tulosta. Omilta alueiltamme löytyy rohkaisevia näyttöjä tästä. Esimerkiksi Kokolan Armon kappelissa kannetaan joka jumalanpalveluksessa kolehti puoliksi Kappelin työlle ja puoliksi johonkin muuhun kohteeseen, ja se näkyy tuloksessa. Kotimaan työn

osalta Evankeliumijuhlan ja Maata Näkyvissä -festareiden tuloksia on hienosti oikaistu tiukoilla säästötoimenpiteillä.

Minut on suorastaan yllättänyt Karkun evankelisen opiston tulos. Vielä jokin aika sitten mietittiin vakavissaan, miten kristillisen lukion kanssa ylipäätään voidaan jatkaa. Jo sen alarajo olisi kallis ja vaivalloinen prosessi. Nyt tuuli näyttää kääntyneen ja oppilaita riittää. Onko sekin merkki nuorten parissa tapahtuvasta hengellisestä etsinnästä?

Pohjanmaa ja Saksa

Siirryn omalle vastuualueellemme. Tällä kertaa en esittele kehitystä diagrammien avulla, vaan sanallisesti ja numeroin.

Tuomaksen tukisumma kulkee kuukaudesta toiseen tasaisesti kuin juna. Vuonna 2023 tuotto oli 3.340 €, 2024 3.225 € ja viime vuonna 3.594 €. Summat saattavat näyttää pieniltä, mutta Tuomas on talolle edullinen työntekijä; hänhän työskentelee varsinaisesti opettajana. Kuluja Sleylle tulee kuitenkin Tuomaksen työstä Kellonkartanossa ja tämän lehden taittajana. Teette hyvin, kun tuette hänen Sley-työtään.

Arin kohdalla hieman jännitti, mitä vuoden 2023 jälkeen tapahtuu, kun Etelä-Pohjanmaan sisäistä aluejakoa muutettiin ja Arin tukialueesta osa siirtyi uuden työntekijän, Matti Rusaman, vastuulle. Notkahdus ei kuitenkaan ollut aivan dramaattinen. Tässä luvut: 2023 42.062 €, 2024 34.613 € ja 2025 34.130 €. Etelä-Pohjanmaa on uskollisesti jaksanut ylläpitää useampaa työntekijää, mikä on poikkeuksellinen tilanne piireissämme.

Johannes jatkaa nyt neljättä vuotta Keski-Pohjanmaalla. Luottoa tekemiseen löytyy, mikä näkyy osaltaan tukikertymässä. Liikkeelle lähdettiin 2023 vaatimattomasta 19.139 eurosta. 2024 summa oli kasvanut 30.878 euroon ja vii-

me vuonna 31.209 €. – Mutta oliko 19.139 € tosiaan vaatimaton summa? Riippuu, miten laskee. Jos tarkoitus on olla itsekannattava, se on. Lasketaan: 19.139 € vuodessa on 1.595 € / kk. Työnantajalle kertyy palkkakulujen lisäksi muita kuluja niin, että työntekijän palkka pitäisi kertoa vähintään puolellatoista. Näin ollen työntekijä ei pääsisi lähellekään alimpia taulukkopalkkoja, jotka Suomessa ovat 1.500–2.000 €. Mutta varmuuden vuoksi vielä: Tämä ei siis ole meidän tilanteemme!

Omaa kannatuskertymääni viime vuodelta tarkastellessani hieraisin silmiäni, kun näin joulukuun tuloksen. Toki tajusin, että sehän oli kotimaankauteni ajalta. Minulla oli mahdollisuus saarnata joka pyhä jossakin ja pitää lähetystilaisuuksia viikoilla, ja kaikissa näissä tilaisuuksissa kolehti kohdennettiin Saksan lähetykselle. Tämän yhden kuukauden

tuotto oli 9.601 €. Muutenkin kannatuksessa näkyy selvä lähetysinnostus: 2023 45.975 €, 2024 45.003 € ja 2025 55.481 €. Kirjoittaessani tätä sota Iranissa on kestänyt viikon. Iloitsen saadessani palvella paljon kärsinyttä kansaa evankeliumilla.

Kaiken kaikkiaan työntekijänä tuntuu hyvältä kirjoittaa näitä rivejä ja silmäillä taloudellista tulosta. Niin kuin muualla tässä lehdessä kirjoitan, kyse ei ole sittenkään vain euroista, vaan välillämme vallitsevasta syvästä yhteydestä. Te, rakkaat tukijat, teette Jumalan valtakunnan työtä meidän välityksellämme Pohjois-, Keski- ja Etelä-Pohjanmaalla sekä Saksassa ja tätä kautta Lähi-Idässä ja sitäkin kauempana. Merkillisiä asioita tapahtuu!

Pasi Palmu

Voit tukea työtämme:

Keräyslupa: RA/2021/1127
Keräysalue Suomi Ahvenanmaata lukuun ottamatta

Saaja: Sley ry

Tilinumero: Danske Bank FI13
8000 1500 7791 95
BIC: DABAFIHH

Arin viitenumero:
10078 89200 40001 43517

Johanneksen viitenumero:
10078 89200 40001 36511

Tuomaksen viitenumero:
10078 89200 40001 55518

Pasin viitenumero:
10078 89200 40001 37510

Pohditko suolaa?

Johannes Häkämies, Keski-Pohjanmaan piirin piirivastaava

Matt 5:13 *”Te olette maan suola. Mutta jos suola menettää makunsa, millä se saadaan suolaiseksi? Ei se kelpaa enää mihinkään: se heitetään menemään, ja ihmiset tallaavat sen jalkoihinsa.”*

Ollessani aikanaan Sleyn työssä Itä-Suomessa kysyttiin monissa taloissa ruokapöydissä, että *”onko ruoka tuimaa?”*. Kesti pitkän aikaa, ennen kuin ymmärsin tuon sanan *”tuima”* merkityksen oikein. Se ei tarkoittanutkaan vahvaa tai suolaista ruokaa, vaan päinvastoin laimeaa ja suolatonta. Hämäläisenä ymmärsin asian aivan käänteisesti. Tämän aiheen jälkeen keskustelut johtivat Pohjois-Karjalaisissa ruokapöydissä joskus Pekka Puskan projektiin, jota toteutettiin 1970–1990-luvuilla. Sen tavoite oli mm. vähentää suolan käyttöä.

Suola ja sen käyttö puhututtaa meitä. Eikä vain meitä, vaan se on myös Jeesukselle tärkeä aihe. Hän varoittaa tuimasta ruuasta. Itse asiassa, Jeesuksen mukaan suolattomuus on mitä vaarallisin asia.

Pekka Puskan Pohjois-Karjala projekti oli ehkä hyväksi monille fyysisen terveyden kannalta, mutta hengellisessä mielessä mikään muu ei olisi tuhoisampaa. Se tarkoittaisi nimittäin Raamatun pyhän sanan, paimenen äänen vähentämistä.

Kuolleen meren suola ilmeisesti menetti tehoaan vanhetessaan, eikä sitä lopulta voitu enää käyttää. Jeesus opettaa, ettei siitä ole mitään hyötyä, jos sen maku poistuu. Mikään muu mauste ei ole samanlainen, tai tee sa-

maa ruualle kuin suola. Näin on myös Herramme sanan kanssa. Vain se tuo iankaikkisen elämän kuoleman laaksoon. Vain sen kautta voimme tietää, mitä on Jumalan tahto. Ja sen maku on jotain sellaista, mitä mikään muu tässä maailmassa ei voi imitoida tai tuottaa.

Mikä on sinun suhteesi suolaan? Vältteletkö sitä lääkärin määräyksestä, vai lisäätkö sitä roimasti perunan ja lihan päälle? Me totumme jos suolaa vähennetään. Ikävä kyllä näin myös hengellisessä mielessä. Syntiselle ihmiselle on luontevaa vieraantua Raamatun sanasta, ellei sitä hänelle opeteta ja tuoda säännöllisesti ravinnoksi. Tuima ruoka voi johdattaa arvaamattoman tuimaan ja tukalaan tilanteeseen. Miten toivotonta onkaan kulkea kohti tuomiopäivää ilman sanan suolaa? Pekka Puskia on edelleen, ja tällä kertaa heistä ei ole hyötyä. Suola on erottamaton osa hengellistä ruokaa ja sitä tulee vaalia pyhänä kaikessa kirkon toiminnassa. Suola on sitä, että julistetaan synty synniksi, ja vakuutetaan sieluille rauhaa, vedoten Jeesuksen armoon hänen veressään. Huudetaan maailmaan, että Kristus on ylösnoussut. Se maistuu toisenlaiselta, kuin mikään muu. Ja se maku saa olla suussamme halki meidän elämämme.

Moni muistaa ennen kaikkea sateenkaaren Jumalan liiton merkinä. Upeaa huomata, että saman roolin on Herra antanut myös suolalle: *”Älä jätä suolaa pois, sillä suola on Jumalan liiton merkki.”* 3 Moos 2:13.

Kirkonkirjat

Kastetut

Tuomas kastoi tyttärensä Valma Ester Lukkaraisen 3.1.2026 Kellonkartanossa. Kasteen aikana Valma oli äitinsä, Merja Lukkaraisen, sylissä.

Tapahtumia

Keski-Pohjanmaa

4.4. Koko perheen pääsiäislauantain ilta Ohtakarissa. Seurat, lapsille omaa ohjelmaa, iltapaa sekä tietenkin pääsiäiskokko! Aloitamme klo 18.

19.6. Juhannusaaton juhla Ohtakarissa

7.-9.8. Siikasafari Ohtakarissa

*Katson ristiä Jeesuksen.
Katson ihmettä rakkauden.
Kanssa tuomitun ryövärin
häneen turvaudun minäkin.
Tahdon muistaa pitkäperjantain.
Anteeksi syntini minäkin sain.
Tahdon muistaa pitkäperjantain.
Rakkaus vain mursi kuoleman lain.
(Siion kannel 53)*

Siunattua pääsiäisen aikaa!

SUOMEN LUTERILAINEN
EVANKELIUMIYHDISTYS